

Posudek vedoucího na :

„Eva Helebrantová. *Hlavní důrazy zvěstování u vybraných Apoštolských a Církevních Otců*, Diplomová práce. Praha: Univerzita Karlova v Praze-Husitská teologická fakulta, 2011, 71 s.“

Uvedená diplomová práce zkoumá hlavní biblicko-teologické důrazy zvěstování v selektovaných dílech Apoštolských a Církevních otců. Představuje odborný pokus přiblížit čtenářům hlavní teologické důrazy po smrti apoštolů Ježíše Krista.

Po formální stránce předkládaná práce obsahuje všechny součásti, ale **anglická anotace a shrnutí nejsou gramaticky správné**, mohly být po jazykové stránce lepší (s. 3 a 71). Poznámkový aparát autorka umístila pod čáru, poznámky čísluje od 1-121, ale při psaní poznámek pod čárou **bylo třeba zachovávat řádkování č.1 a velikost písma č.9-10**. To se potom promítá v počtech řádků na stranách, takže určité stránky práce nemají normativní charakter. Také se objevují na některých stránkách slova názvu práce: „*Diplomová práce-Hlavní důrazy...*“ (s.7, 69) a ta tam rozhodně nepatří. Seznam použité literatury čítá celkem 14 knižních a 6 elektronických pramenů. Nyní k obsahu jednotlivých částí podrobněji:

V **Úvodu** autorka naznačuje směr svého zkoumání, ale **obsahy jednotlivých kapitol blíže nespecifikuje a ani nedefinuje metodiku zpracování tématu** (s.7), a to se potom promítá v celkovém zpracování tak, že, až na malé výjimky, se v textu práce **nedají rozeznat přesně citované přímé řeči** od volných citací, parafrází myšlenek atd.

Obsah první části zvané *Historické pozadí* (s.8-16) autorka věnuje historicko-politické a všeobecně religiózní deskripci formování řecko-římské civilizace od Alexandra Velikého, přes řecko-římské císařství a náboženské vládcy v Palestině (Heródes Veliký a další) a všímá se také pozitivních stránek helénistické doby, jakými byly „rozvoj filozofie“, „umění, literatury, rozvoj obchodu“ a další. S tím vším souvisel také podle zjištění autorky explozivní nárůst náboženských kultů v Řecku i v Římě, které se postupně stávaly ideovými základy deifikace římských císařů (Augustus, Nero, Domitian a další).

V **druhé části** práce autorka velmi stručně a bez odborné exegeze pojednává o hlavních důzazech Ježíšovy zvěsti na základě evangelijních textů, lexikálně osvětluje obsah nejdůležitějších novozákonních řeckých pojmů pro zvěstování : anaggéllein, euangelizesthai, kataggellein, martyrein a další (s.19-21). Z toho nepřímo vyplývá zjištění, že důrazy apoštolské zvěsti se soustřeďovaly k osobě a dílu inkarnovaného, trpícího, vzkříšeného, oslaveného a v eschatologické budoucnosti očekávaného Ježíše Krista (s.21-24). -Tím se autorka dostává **ke třetí části** , a tou je zvěstování u Apoštolských otců. Ve svém zkoumání postupuje tak, že uvede určitou teologickou osobnost, která do tohoto období patří, potom dílo nebo díla a jejich hlavní teologické důrazy, které neexplikuje výlučně s přihlédnutím k odborné exegezi, nýbrž k širším prakticko-ekleziologickým problémům, ke katechumenátu, k poimenice, etice; všechny zmíněné důrazy měly věřící k tomu, aby žili v harmonických vztazích mezi sebou, aby si prokazovali vzájemné porozumění a lásku, a to i k těm, kteří odpadli od víry i ze strachu před mučednictvím (jde o díla:Didaché, 1. a 2.List Klementův, Hermův pastýř a 7 dopisů Ignáce Antiochijského (s.27-47). - **Poslední čtvrtá kapitola** je věnována biografickým údajům, teologickým důrazům a publikační činnosti Církevních otců (Tertullian, Origénes a Jan Zlatoústý) a z toho implicitně vyplývají i teologické důrazy po zvěstování v jejich době (s. 49-57). V této souvislosti si studentka všímá exegeticko-homilijních publikací Zlatoústého na texty Starého i Nového zákona, a to aplikuje na zvěstování (s.57-67).

Závěrem o všech součástech předkládané práce lze říci, že její hlavní problém je metodický postup při zpracování tématu. Autorka nemusela jít do historických a biografických podrobností jednotlivých reflektovaných osobností, stačilo by úplně, kdyby provedla selekci příslušných textů vztahujících se ad hoc, důkladně je exegeticky explikovala a interpretovala v rámci svého tématu a učinila z toho závěry. Tak se to ale nestalo. Ovšemže

tím nemíním popřít skutečnost, že předkládaná práce je přínosná a poučná, zejména pro nezasvěcené čtenáře a ne-teology. A právě to mě má k tomu, že ji jednoznačně neodmítám a konstatuji, že **je na hranici obhájitelnosti. V tomto smyslu ji k obhajobě doporučuji a navrhuji její klasifikaci dobře (3), nerozhodne-li komise pro obhajobu jinak.**

V Praze dne 14.7.2011

Školitelský posudek vypracoval:
Prof. ThDr. Ján Liguš, Ph.D.